

Գարանաղցի նամակով մը կը յայտնէ թէ ինքն Երուսաղէմ երթալու համար եկած է և ուխտաւորութեան շրջանին կ'ըսպասէ, «ամենայն աշխարհն թո՛ղ քեզ շիցի, մի՛ նեղեր եւ վշտացներ զմեզ»: Գրիգոր Կեսարացիի պէս իշխանութեան մարդ մը դիւրաւ չէր կրնար մարտել այս խօսքերը, ուստի կը պատասխանէ թէ «ես զայս եւ զայն զիտեմ ո՛չ, թող եղևեկ երթայ յասպարով յայսմ աշխարհի, եւ թե ոչ՝ զիմքն յիշ կու հեծուցանեմ, զերես կու մրեմ եւ քաղերդ կու անցուցանեմ ի սարսևնոցն եւ ամենայն քաղաքին նշարակ կ'առնեմ զիմքն»:

Գարանաղցի ասոր վրայ կը թողու եկեղեցին և կը քաշուի Խոճայ Խան, ուրկէ գաղթականները կ'առնեն զինքն և սենեակ վարձելով կը տանին Թոփգարու: Իրեն կ'առաջարկեն նորէն իր նախորդ հըրամանը էրզրուով էյալէթի հայերը հովուելու մասին նորոգել և զինքն կը մղեն կռիւի Կեսարացիի դէմ, սակայն Գարանաղցին յայտնելով թէ ինքն ուխտի պիտի երթայ Երուսաղէմ՝ չուզեր խնդիր հանել:

Սակայն ինչպէս իր գործերէն կ'երեւայ՝ Գարանաղցի հաստատուն նկարագիր ու կորով ունեցող մէկը չէ: Կեսարացի շատ իրաւունք ունէր իրեն նկատմամբ կասկածով վերաբերուելու: Արդարև անի-